

שנאמר "אליכם אישים אקרא". ומוכח שהספקת צרכיהם של תלמידי חכמים חשובה כהקטרת אישים על המזבח.

ואמר רבי ברכיה: אם רואה אדם שתורה פוסקת מזרעו — ישא בת תלמיד חכם.

שנאמר [איוב יד] "אם יזקין בארץ שרשו ובעפר ימות גזעו —

מריח מים [בני תורה] — יפריח, ועשה קציר כמו נטע".

שנינו במשנה: ויום טוב היה עושה לאוהביו.

תנו רבנן: מעשה בכהן גדול אחד שיצא מבית המקדש, והווי אזלי כולי עלמא בתריה.

כיון דחזיונהו שראו העם לשמיעיה ואבטליון — שבקוהו עזבוהו לדידיה, ואזלי בתר שמעיה ואבטליון.

לסוף אתו שמעיה ואבטליון לאיפטורי מיניה להפרד וליטול רשות דכהן גדול כדי ללכת לביתם.

אמר להן הכהן הגדול לשמעיה ואבטליון שהיו בני גרים: ייתון "בני עממין" לשלם! דהיינו, ברכם לשלום בכינויי "בני עממין" כדי להזכיר עובדת היותם בני גרים.

אמרו ליה: אכן, ייתון בני עממין לשלם — דעבדין עובדא דאהרן, שהם מחזיקים בשלום, ולא ייתי בר אהרן לשלם — דלא עבד עובדא דאהרן.

מתניתין:

א. כהן גדול משמש בעבודת המקדש בשמונה כלים בגדים.

וההדיוט — בארבעה: בכתונת, ומכנסים, ומצנפת, ואבנט.

מוסיף עליו כהן גדול: חשן, ואפוד, ומעיל וציץ.

ב. בהיות הכהן הגדול לבוש בשמונה בגדים אלו — נשאלין באורים ותומים.

ואין נשאלין באורים ותומים אלא למלך, ולאב בית דין, ולמי שהציבור צריך בו.

גמרא:

תנו רבנן: דברים שנאמר בהן "שש" — חוטן כפול ששה.

ואם נאמרו בו כמה מינים הרי כל אחד מהמינים הוא כפול שש.

"משזר" האמור ברימוני המעיל חוטו כפול שמונה.

מעיל — חוטיו כפולים שנים עשר.

פרכת — עשרים וארבעה.

חושן ואפוד — עשרים ושמונה.

והויגן בה: חוטן כפול ששה — מנא לן?

דאמר קרא [שמות טז] "ויעשו את הכתנת שש... ואת המצנפת שש, ואת פארי המגבעת שש, ואת מכנסי הכד שש משזר".

המשה קראי של פשתן כתיבי כאן [ארבעה שש ואחד בד, שגם הוא פשתן]:

חד — לגופיה, דכיתנא פשתן ניהוו.